

HOMILIA FESTIVITAT LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT. 24 D'ABRIL DE 2017

JAUME PUJOL, ARQUEBISBE DE TARRAGONA I PRIMAT

Un any més, amb el cor ple d'alegria, pelegrino a la muntanya de Montserrat i m'uneixo, amb tot el cor, a la comunitat dels monjos i dels escolans per celebrar amb vosaltres i amb tot el poble de Catalunya la festa de la Mare de Déu de Montserrat. Gràcies, pare Abat, pel vostre acolliment. *A Montserrat sempre ens sentim a casa.*

Ens és sempre molt grat aixecar els ulls i mirar la imatge de la «Moreneta», plena de la gràcia de Crist i, per tant, plena de bellesa. Mirar-la amb els seus ulls oberts, com a signe d'una comunitat que busca el Senyor. Mirar-la, amb l'Infant somrient a la falda, com a signe d'una Església que no té altra cosa per donar sinó el Crist de la seva fe. També ens és bo unir-nos a la corrua immensa de pelegrins i pelegrines que pugen al cambril de la Mare de Déu i fan un petó a la Mare i, amb aquest petó li encomanen tota la seva vida. És bonic trobar tantes llànties enceses als atris del santuari; cada llàntia és una intenció de pregària, un signe de comunió, un dir: «Tot el que es prega i se celebra en aquest santuari em pertany.»

La Regla benedictina que vosaltres, germans, heu professat comença amb les paraules: «Escolta, fill, l'ensenyament del Mestre.» Vull comunicar-vos que, en la societat i en l'Església que vivim, ens és molt necessari que ens escoltem els uns als altres! Fixeu-vos-hi: per escoltar cal callar, altrament només escoltem la veu pròpia. Maria és mestra del silenci: silenciosa en l'Anunciació, silenciosa en l'Infantament, silenciosa al peu de la Creu, silenciosa en el goig de la Resurrecció. Les poques paraules que l'Evangeli transcriu de Maria brollen d'un silenci contemplatiu, amorós i de pregària, «Maria guardava tot això en el seu cor i ho meditava» (Lc 2,19). Ens hem d'escoltar els uns als altres i tots hem d'escoltar la Paraula de Déu i les mocions interiors de l'Esperit per a trobar el camí per on l'Església s'ha de renovar.

Les crisis en la societat i també en l'Església s'han de resoldre pel camí del diàleg des de la consciència que la veritat és polièdrica i que de cap manera no podem desqualificar els altres. *Tots els qui estimen Jesús tenen lloc en l'Església.* No és temps de dispersió sinó d'unió en la mateixa fe i en la mateixa caritat.

La consigna és aquesta: que el nostre parlar no sigui un parlar per parlar sinó que brolli d'una voluntat d'escoltar l'altre i dir unes paraules que surtin del silenci de la pregària i d'una fe molt viva.

Els Pares de l'Església, referint-se al pou de Jacob, urgeixen sempre a pouar la saviesa del més profund de la tradició cristiana. El món actual viu la cultura de la gran buidor i és enyoradissa de l'Amor infinit de Déu, de l'aigua que brolla dels pous profunds on neix l'aigua de la gràcia i de la fe. La pregària ens introdueix en el món de Déu i és bàlsam i coratge. La pregària ens fa descobrir que Déu ens estima a cadascú, realment com som, però que ens somnia una mica millors, ens vol «més deixebles del Fill».

Maria és la càtedra de la saviesa. El nostre temps, un temps també estimat i beneït per Déu i cridat a la salvació, *necessita deixebles missioners de Crist* que, bevent d'aquesta saviesa, sempre antiga i nova, la comuniquin als homes *amb alegria*. Em pregunto, davant del moment que vivim en l'Església, si serem capaços de suscitar aquests deixebles missioners que necessitem. Deixebles apassionats per Crist que han rebut l'efusió de l'Esperit Sant que els mogui a comunicar incansablement la Bona Nova de l'Amor de Déu. Hem d'expulsar de nosaltres, talment com si vingués del

Maligne, qualsevol desànim, el dir «No hi ha res a fer», el dir «Ja no hi ha futur», com si visquéssim al voltant de sepulcres i oblidéssim que el sepulcre de Crist és buit. O com si visquéssim en un museu de glòries passades. No! Ell ha ressuscitat i viu per sempre, i ens dóna l'Esperit que ens convoca com a Església i ens envia en missió. Allò que és decisiu per a la vida de l'Església no és el passat, sinó el present i el futur.

Com Maria, hem de sentir la pressa de l'Esperit Sant per anar decididament a la muntanya de la província de Judà a portar la nova de l'adveniment del Messies. Som un poble que surt a l'encontre, que va a les perifèries (així ho diu el Papa), allí ens espera Déu; un poble que porta la benaurança de la fe: «Feliç tu que has cregut.»

En el vostre monestir trobem una comunitat assídua i unànime en la pregària i en l'escolta de la Paraula de Déu. Vosaltres, germans, heu d'esdevenir el lloc on es pot trobar i pouar aquesta aigua, netíssima, de l'Evangelí. Tal com diu el Virolai amb paraules molt netes i pures:

Mística Font de l'aigua de la vida,
rageu del Cel al cor de mon país;
dons i virtuts deixeu-li per florida;
feu-ne, si us plau, el vostre paradís.

Germans monjos, anuncieu el Crist, és la vostra vida, per ell sou al monestir. La finalitat de l'hospitalitat monàstica és fonamentalment evangelitzadora. Que els qui puguen a Montserrat trobin viva la pàgina que hem llegit del llibre dels Fets: una comunitat reunida al voltant de la taula del Senyor, assídua en la pregària de les Hores santes, esperant i demanant el do de l'Esperit Sant que, d'ençà de la primera Pentecosta, és sempre donat en l'Església, i tot sota la mirada de Maria, la primera orant i intercessora.

Germans tots, sigueu missioners del Crist. El cristianisme no es propaga per imposició ideològica, i menys per imposició violenta; es propaga per atracció i fascinació. Quan una comunitat viu en l'amor i en l'alegria, també en la passió per la justícia, *es fa atractiva i es difon per ella mateixa*. Crist ha de ser sempre el centre de les nostres comunitats. Si no és així tots els mètodes pastorals fallen.

El cristianisme forma part de la identitat del nostre poble i no podem permetre de cap manera que sigui rebutjat com a obsolet. Els cristians tenim lloc en aquesta societat, el cristianisme és humanitzador per ell mateix. Cal que ho diguem amb veu ben forta, certament que hi ha ombres, però l'aportació de l'Església a la cultura, a la seva identitat, a l'art no és menor. Com tampoc és menor l'aportació de l'Església a l'ensenyament i a la promoció dels germans més necessitats a través de les institucions socials de l'Església. Que potser ens hem d'averkonyir d'això? De cap manera. *Seria una pèrdua molt gran per a aquesta Catalunya que estimem tant, perdre les seves arrels cristianes que l'han configurat com a poble.*

Demanem a la Mare de Déu de Montserrat que il·lumini la catalana terra en aquests moments de la seva història perquè trobi el camí de l'afirmació nacional, deixant de banda qualsevol confrontació entre els ciutadans que viuen a la mateixa terra, tal com pregava el bisbe Torras i Bages.

«Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau, aconseguí per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.»